

HALUK ÖZDİL

SEÇİLMİŞLER

Seçilmiş çocuklardı onlar, kimse seslerini duymadı...

DESTEK YAYINLARI: 1437

EDEBİYAT: 429

HALUK ÖZDİL / SEÇİLMİŞLER

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumaloğlu

Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun

Yayın Koordinatörü: Özlem Esmergül

Editör: Zümrüt Bıyıklıoğlu

Son Okuma: Devrim Yalkut

Kapak Tasarım: İlknur Muştu

Sayfa Düzeni: Cansu Poroy

Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak - Mesud Topal

Destek Yayınları: Nisan 2021

Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-625-441-214-1

© Destek Yayınları

Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul

Tel. (0) 212 252 22 42

Faks: (0) 212 252 22 43

www.destekdukkani.com

info@destekyayinlari.com

facebook.com/DestekYayinevi

twitter.com/destekyayinlari

instagram.com/destekyayinlari

www.destekmedyagrubu.com

Destek Dukkan

Deniz Ofset – Çetin Koçak

Sertifika No. 48625

Maltepe Mahallesi

Hastane Yolu Sokak No. 1/6

Zeytinburnu / İstanbul

*Başka bir dünya daha vardı
hayatımızın tam ortasında;
karanlık ve bilinmeyenlerle dolu...*

SEÇİLMİŞLER

Seçilmiş çocuklardı onlar, kimse seslerini duymadı...

HALUK ÖZDİL

ÖNSÖZ

Seçilmişler, 2017 yılında bitirip yayımlattığım üçüncü romanımdı. O yıllarda küreselci gücün dünya devleti kurmak amacıyla hayata geçirdiği laboratuvar üretimi virüs salgını, dijitalizm, finansal çöküşler, kaos ve hibrit savaşlar henüz devreye girmediği gibi böyle bir projenin varlığı da kitleler tarafından bilinmiyordu. Yıllar sonra yayınevim Destek Yayınları tarafından yayımlanacağı için tekrar gözden geçirdiğimde “Bunları nasıl yazabildim?” dediğim bölümlerle karşılaştım. Hâlâ bu konuya bir açıklama getirebilmiş değilim açıkçası. Bu roman yalnız sizler için değil, yazarı olduğum halde benim için de sırlarla dolu özelliğini koruyor.

19 AĞUSTOS 1991, SİNOP YAKINLARI

Kaynağı Belirsiz Sinyaller

Sinop'a batı yönünden on kilometre uzaklıkta, çam ormanlarının yanı başındaki tek katlı küçük ahşap evin sakinleri için yorucu bir gün daha başlamak üzereydi. Bir gece öncenin yorgunluğunu henüz üzerinden atamamış olan yaşlı adam, artık alışmış olduğu eklem ağrılarına aldırmadan, yatağında doğruldu. Bu sabah eşi uyanmadan önce arı kovanlarını kontrol edip, kahvaltı için geri dönmek istiyordu. Yılların yıpratıcı izleri yüzüne bir harita gibi yansımış olmasına rağmen, umurunda bile değildi. Yaşlılıkla ilgili tek sıkıntısı, bu lanet olası eklem ağrılarıydı. Dış kapıyı yavaşça açıp, bahçeye çıktı. Deniz yönünden esen serin rüzgâr, Karadeniz'in o kendine özgü yosun kokusunu da beraberinde getirmişti. Nedenini bilemediği, açıklayamadığı bir sıkıntı vardı içinde. Derin bir nefes alıp, arı kovanlarının olduğu tarafa yürümeye başladı. Tam kovanların olduğu bölüme gelmişti ki aniden durdu; garip, hatta rahatsız edici bir ses duymuştu. Daha çok, derinden gelen bir çınlamaya benziyordu. Kulaklarını ovaladı, ara ara duyduğu çınlamalardan birisiydi belki de. Çocukluk yılları gelmişti aklına; dedesi duymakta güçlük çekerdi, sürekli olarak,

“Kulaklarım çınlıyor” derdi. Onunla konuşurken hep bağırarak zorunda kalırlardı. “Eh artık, ben de dedemin yaşına geldiğime göre...” diye geçirdi içinden. Birkaç saniye sonra yanıldığını anladı. Kovanların önündeki arılar çıldırmış gibi hareket etmeye başlamışlardı; hangi yöne uçacaklarını bilmiyorlardı sanki. Sağa sola doğru gitmeye çalışırken, birbirlerine çarpıp duruyorlardı. Gökyüzüne baktı; havada pamuk parçacıkları gibi asılı duran bulutlardan başka bir şey yoktu. Neler oluyordu böyle? Çınlama daha da tiz hale gelmişti, o anda havada ne yapacaklarını şaşırılmış gibi uçan arıların yere düşmeye başladıklarını gördü. Tüm yaşamını verdiği, evinin geçimini sağlayan arıları ölmeye başlamışlardı. “Aman Allahım!” diye bağırp yere diz çöktü, başını umutsuzca havaya kaldırmıştı ki asıl büyük felaketin gelmekte olduğunu o zaman gördü; on binlerce arıkuşu, simsiyah bir renge boyamıştı gökyüzünü. Bugüne kadar Sinop semalarından transit olarak geçip giden kuşlar, ilk kez hedef değiştirmiş, buldukları bölgeye iniyorlardı. Deli gibi çarpıyordu yorgun kalbi, eve doğru koşmaya başladı; bir an önce çiftesini alması gerekiyordu. Bahçesinde yürürken bile taş parçalarına dikkat etmesine rağmen, bu kez önlem almayı unutmuştu; ayağı takıldı ve yüzüstü düştü. Başını, önündeki iri taşa çarpan yaşlı adam yerde baygın yatarken, gökyüzü daha da karardı. Geriden gelen diğer gruptaki arıkuşları da yere inmeye başlamışlardı. Siyaha dönmüştü toprağın rengi; kara, kapkara bir gün yaşıyordu Sinop...

17 ARALIK 1991, FLORIDA-ABD

Cape Canaveral Uzay Üssü

Florida'nın, Atlantik Okyanusu'na sıfır noktasında kurulan ve sahil boyunca kilometrelerce devam eden Cape Canaveral Uzay Üssü, uzaktan bakanların bile başını döndürecek kadar heybetli görünüyordu. Tropikal iklime sahip olan bölgede bilinenin tam tersine dondurucu bir soğuk vardı bu sabah. Bir gün önce başlayan yoğun kar yağışı durmuş olmasına rağmen hava dona çekmişti. Binaların saçaklarından sarkan buz kütleleri sivri uçlarıyla çotkan birer ölümcül tehdit haline dönüşmüşlerdi bile. Uzman Roddy Bell dev ekranlarla dolu olan büyük salonun köşesindeki masasından kalkıp, pencereden dışarıya baktı; ne berbat bir havaydı... Otuz yaşında olmasına rağmen, kısa kesilmiş düz sarı saçları, sinekkaydı tıraşlı çocuksu yüzü ve ince çerçeveli numaralı gözlüğüyle daha çok üniversite öğrencilerine benziyordu. “İyi ki lojmanda kalıyorum” diye geçirdi içinden. Bu havada araba kullanmak bile işkence gibi gelirdi insana. Sağ tarafındaki dolap görünümlü kahve makinesinin olduğu tarafa doğru yürüdü. Onlarca kahve çeşidinin isimleri yazılmıştı butonların üzerine. Gülmüsed, sonra da, “Turkish coffee,” yazılı butona bastı. Aslında

Türk kahvesini hiç sevmezdi ama bugün özel bir gündü Roddy Bell için; gelen uydu fotoğraflarından Mars'taki yeni bir kraterin varlığını keşfetmişti. Diğerlerinin kaçırdığı bu küçük detayı atlamamıştı Roddy. Hırslıydı ve hedefleri vardı, daha doğrusu bu dünyaya büyük oynamak için geldiğine inanan tipik bir Amerikalıydı. Henüz yolun başındaydı ve iki yıldan beri NASA'da yardımcı uzman olarak çalışıyordu. Uzman olduktan sonra, bölüm başkanlığına oynamak gibi bir niyeti vardı Roddy'nin. Yıllarca sürecek bir mücadele olsa da kazanacağından en küçük şüphesi bile yoktu.

“Hey Roddy, bekleniyorsun!”

Salonun diğer ucundan bağırان Chris, sıkı rakiplerinden birisiydi. Bu herifi en kısa sürede harcamak isteğiyle yanıp tutuşuyordu, Roddy Bell. Eliyle “tamam” işareti yaptıktan sonra, hızla toplantı odasının olduğu bölüme doğru yürüdü.

Bölüm başkanı Jeffrey Jenkis, gözlüklerinin üzerinden genç adama bakıp, “Seni dinliyoruz” dedi. Büyük ekranın başına geçmişti; Mars'taki on beş kilometre genişliğindeki kraterin görüntüsünü büyüterek, masada oturan yedi kişiye gösterdi. Ardından da anlatmaya başladı. On beş dakika süren sunumunu, “Yaptığım ölçümlerle ilgili bilgileri dün gece elektronik postalarınıza göndermişim” diyerek sonlandırdı.

Bölüm başkanı gülümsüyordu. Bu, iyiye işaretti Roddy için.

“Tebrik ederim Mr. Bell, önemli bir başarı senin adına.”

İşte, beklediği yanıt buydu. Gülümsedi ve “Teşekkür ederim efendim” dedi.

“Bu krateri bulduğuna göre isim koyma hakkı da senindir. Düşündüğün bir şey var mı?”

“Evet efendim. Sinop...”

Bölüm başkanının yüz ifadesi değişmişti. Az önceki gülümseyen yaşlı adam yoktu artık.

“Ne dediniz, Sinop mu?”

“Evet” diye yanıt verdi Roddy, sonra da ekledi. “Yanlış bir şey mi söyledim acaba?”

“Sorun yok, kraterin ismini Sinop olarak onaylıyorum. Çıkabilirsiniz Mr. Bell.”

Uzun ve geniş koridorda hızlı adımlarla yürürken hâlâ şaşkınlığını atabilmiş değildi üzerinden. Türkiye’nin Karadeniz kıyısındaki bu küçük ve sakin kentinin ismini koymasının ne sakıncası olabilirdi ki? “Boş ver” diye geçirdi içinden, yaşlı bir adamın bunalmalarıyla uğraşacak hali yoktu. Bir an önce bilgisayarın başına geçip, kraterle ilgili kayıtları oluşturmak istiyordu.

Roddy Bell ekranda beliren Mars’taki küçük kraterin resmine gülerek baktı: “Benim çıkış noktam olacaksın” diye söylendikten sonra kaydı oluşturmaya başladı.

FEATURE: SİNOP Crater...

LOCATION: 23 53 110 SE...

SIZE: 15 km-9 ml...

NAMED IN: 1991

NAMED FOR: Town in Turkey...

Nüfusu, çevre ilçe ve köyleriyle birlikte 216 bin civarında olan Sinop’u, kendi anlayışına göre kasaba olarak nitelendirmiş

ve kayıtlara öyle işlemiştii. Son bir kez daha baktı oluşturduğu kay-
da; mükemmel görünüyordu...

“Mr Bell.”

Tanımadığı bu ses kime aitti? Ekrandan başını kaldırdı, sesin
sahibi ve yanındaki diğer adam buz gibi bir ifadeyle bakıyorlardı
kendisine.

“Evet, benim. Ne istemiştiniz?”

“FBI, tutuklusun.”

Duyduklarına inanamadı, yoksa birileri şaka mı yapıyordu?
Sinirlenmişti, “Saçmalamayın, sizleri kim gönderdiyse onlara
söyleyin, böyle zırvalarla uğraşacak vaktim yok” diye sert bir ses
tonuyla yanıt verdi. FBI kimliği gözlerinin hizasına kadar uzan-
mıştı; “Şimdi inandın mı?” diye sordu adam. Gördüğü kimlik
gerçekte, nasıl olabilirdi böyle bir şey? Yavaşça ayağa kalktı, iki
adamın arasında çıkış kapısına doğru ilerlerken, kendisine bakan
bölüm başkanıyla göz göze gelmişti. “Neden?” diye sordu kısık
bir sesle. Beklediği yanıtı veren, FBI ajanı oldu: “Ülkene ihanetle
suçlanıyorsun...”

Elektronik kapı kendiliğinden kapanmıştı. Derin bir nefes
alan Başkan Jenkis, gözlüğünü çıkartıp, camını silmeye başladı.
Geride bıraktığı yılların izleriyle dolu olan yüzünde kaygı dolu
bir ifade vardı.

“Efendim sizce gerçeđi biliyor muydu bu adam?”

Yardımcısının sorusuna “Belki” diye yanıt veren başkan, fısıl-
dar gibi konuşmasına devam etti:

“Neyi, ne kadar bildiği FBI sorgulamasında ortaya çıkar.
Önemli olan Sinop ismini kullanması... İşin doğrusu, yasak olan
bölgeye izinsiz giriş yaptı.”

“Ama Sinop ismini kullanmasına izin verdiniz.”

“Eğer izin vermeseydim, bu işi gizlice kurcalamaya devam edecekti ve tutuklatmak için bir bahanemiz olmayacaktı. Oysa şimdi tutuklandı, uzun süre içeriden çıkamayacak. Belki de hiç çıkamayacak.”

Yardımcısı Martin gülümsedi. “Sizce Türkler, bu kraterde konan ‘Sinop’ isminden dolayı şüphelenmezler mi?”

“Sanmıyorum, üstelik gurur duyarlar. Düşünsene; Mars’ta keşfedilen kraterde, Anadolu’daki küçük bir kentin ismi veriliyor.”

“Haklısınız.”

Başkan Jenkis odasına doğru birkaç adım attıktan sonra durdu. Geri dönmüş, beklemeye devam eden yardımcısının gözlerinin içine bakıyordu:

“Biliyor musun Martin” dedi. “Sinop’ta yaptığımız deneyler, Amerika’nın geleceğini belirleyecek.”

21 AĞUSTOS 1992, LAS VEGAS-ABD

Gün boyu kenti cehenneme çeviren sıcak, yerini gecenin serinliğine bırakmak üzereyken, Nevada Eyaleti'nin çorak topraklarının ortasında bir vaha gibi yükselen Las Vegas kentindeki tüm ışıklar çoktan yanmıştı. Küçük miktarlardaki paraları ve büyük hayalle-riyle kumarhaneleri dolduran umutsuz insanlar slot makineleri-nin kollarına hırsla asılırlarken, özel odalarda da milyon dolarlık poker partileri düzenleniyordu. Büyük poker partilerinin yanı sıra, internet üzerinden düzenlediği turnuvalarıyla tanınan Casi-no 333'ün bugün sıra dışı bir konuğu vardı.

“İşte sözünü ettiğim çocuk.”

Görkemli kumarhanenin güzel, güzel olduğu kadar çekici mü-diresi Linda Davis, on yaşlarındaki erkek çocuğu baştan aşağı süz-dü. Çekik gözleri, yuvarlak yüzüyle tipik bir Çinliydi.

“Adı ne bunun?”

“Adım Chen.”

Yanıt çocuktan gelmişti, Linda şaşkınlıkla çocuğa baktı:

“Sen İngilizce biliyor musun?”

“Evet.”

“Kim öğretti?”

“Kimse, kendim öğrendim.”

Güzel kadın yanıt vermemiști çocuğa. Yanında sessizce bekleyen insan taciri Donald’a biraz da küçümseyen bir yüz ifadesiyle bakarak, konuştu:

“İngilizce bilmesi bir şey ifade etmez. Asıl özelliklerini görmek istiyorum.”

Elli yaş sınırını biraz geçmiş olan Donald, kaçakçılık mesleğinin en kârlı alışverişini yapmak üzere olduğunu biliyordu. Kendinden emin bir şekilde gülümseyerek yanıt verdi.

“Tamam. O halde, bir poker masasına oturt bu çocuğu.”

“Saçmalama” dedi Linda. “Profesyonellerin olduğu masada bu çocuğun ne işi var?”

Donald bu sözleri hiç duymamış gibi konuşmasına devam etti:

“Hatta en iyilerin olduğu masaya oturtmanı öneririm. Kame-rasız, özel odalardan birinde birkaç el oynasınlar. Senin ricanı kırarak halleri yok.”

Linda Davis, Las Vegas’ın casino dünyasında yönetici olarak iş yapan iki kadından birisiydi. Casino 333 gerçekte, Kolombiya uyuşturucu kartelinin para aklamak için kullandığı merkezlerden birisi olmasına rağmen, kâğıt üzerinde kanunlara uyan bir işletme olarak görünüyordu. Vergi incelemelerinde en küçük açığı bile bulunamayan casinoyu yöneten Linda Davis’in aynı zamanda Pentagon’la derin ilişkisi vardı. Dünyanın herhangi bir yerinde CIA tarafından tespit edilen IQ’su dâhilik düzeyinde yüksek olan çocuklar, değişik yöntemlerle kaçırılıp Amerika’ya getiriliyorlardı. Örumcek ağı gibi dünyayı saran çocuk kaçakçılarının tümüyle bağlantısı vardı bu güzel kadının. Uzakdoğu

bölgesinde çalışan Donald da o isimlerden birisiydi. Bu kez Çin'in, Ling Sıradağları'nın eteklerindeki bir köyden müthiş bir çocuk bulduğunu iddia ediyordu. "Peki" diyen Linda, sözlerine devam etti:

"Birkaç el oynanacak masa ayarlayacağım. Yalnız bir sorum var, bu çocuk pokeri nereden öğrenmiş?"

Yanıt yine küçük Chen'den geldi:

"Kendim öğrendim."

Sadece büyük oyuncular için hazırlanmış, kamerasız özel odada üç ünlü pokerci ve on yaşındaki Chen, aynı masada oturmuş birbirlerine bakıyorlardı. Aslında bu teklife olumsuz yanıt vermek isteseler de, işlerini yürüttükleri kumarhanenin güzel müdiresine "hayır" diyememenin sıkıntısı adamların yüzlerine yansımıştı. İçlerindeki en ünlü isim Endonezya doğumlu John Huanda, Çinli çocuğa biraz küçümseyen, hatta aşağılayan bir ifadeyle bakıyordu. Bakışlarını biraz geride, Donald'la birlikte ayakta bekleyen Linda'ya çevirip, "Özür dilerim ama Linda" dedi. "Umarım bu çocukla ciddi bir oyun oynamamızı beklemiyordur?"

"Tam tersine, çok ciddi oynamanızı bekliyorum."

Diğer iki pokerci, Linda'nın verdiği yanıt sonrası birbirlerine bakarak, gülümsediler; en azından biraz stres atıp, eğlenceli zaman geçireceklerdi. Mavi renkli markalar yüzer adet olarak dağıtıldı ve oyun başladı...

Bir saat sonra üç oyuncunun da önünde kalan marka sayısı birkaç taneye düşmüştü. Eğlenmek amacıyla oturdukları masada küçücük bir çocuğa yenilmiş, rezil olmuşlardı. Ünlü pokerci John Huanda elindeki kâğıtları masaya fırlattı ve ayağa kalktı, kendisini aşağılanmış hissediyordu:

“Bu kadar yeter Linda. Bir şekilde hile yapıldığı belli. Bizimle kamera şakası mı yapıyorsun!”

Diğer iki oyuncu da ellerindeki kâğıtları masaya atmışlardı, oyun bitmişti artık. “Teşekkür ederim beyler” diyen Linda son derece mutlu bir gülücükle konuşmasına devam etti:

“Lütfen salona geçip keyfinize bakın. Burada olanlar hiç yaşanmadı, emin olabilirsiniz. Zaman ayırdığınız için tekrar teşekkür ederim.”

Adamlar odayı terk ettiklerinde, Linda bu kez direkt olarak çocuğa sordu:

“Nasıl yaptın, Chen?”

“Ne gördüklerini biliyorum. Düşüncelerini okudum.”

Başını hafifçe sallayan Linda, Donald’a, “Yarın ödemeni nakit olarak alacaksın” dedikten sonra tekrar çocuğa döndü:

“Annemi özlüyor musun?”

“O benim annem değil...”

22 AĞUSTOS 1992, 51. BÖLGE, NEVADA-ABD

Las Vegas'ın yüz elli üç kilometre kuzeyindeki 51. Bölge, ABD Hava Kuvvetleri'ne ait askeri bir alandı. Yetmiş altı kilometreka-relik bir alanı kaplayan 51. Bölge'nin sınırı, Las Vegas çıkışından sonraki yüz otuzuncu kilometrede başlıyor ve Groom Gölü ya-kınlarına kadar devam ediyordu. Her türlü gizli deneyin yapıldığı, zaman zaman da tanımlanamayan uçan cisimlerin görüldüğü dev arazinin birçok yerinde, direkler üzerine asılan “Yasak bölge. Güvenlik güçleri öldürme yetkisine sahiptir” tabelaları dikkat çe-kiyordu. 51. Bölge'ye giden tek yol, kırkıncı kilometrede, on dört silahlı nöbetçinin beklediği küçük bir binanın önündeki elektro-nik bariyerle kesilmişti.

Linda, yol boyunca hiç soru sormadan oturan çocuğa bakarak mırıldandı:

“Sonunda geldik, umarım sıkılmamışsındır büyük dâhi.”

Ardından da yavaşça frene dokundu. Otomatik vitesli Chev-rolet, yolun ortasında, bekleyen çavuşa yirmi metre kala durdu. Asker emniyetini indirip, ateşe hazır tuttuğu silahıyla yavaş yavaş yaklaşırken, çocuk da dikkatle izliyordu. Bu bölgeye girme izni verilen üç sivilden birisi olan Linda gelen askere kimliğini uzattı.